

wilde besværte sig, og vilde ofte gøre til, at den Trængende maatte henvises til Forsørgelse i sin Fødestemme, saaat de samme Indbendinger, der kunne anvendes imod udelukkende at holde sig til denne, tilbids vilde finde Anvendelse herpaa. Paa den anden Side vilde Fattigtælleren af en for kort Frist for Opholdets Variæthed blive særlig bebyrdende for Kjøbstæderne og andre Forretningscentra, hvortil Arbejderbefolkningen søger, og vilde endog kunne lede til, at en Kommune, der forbigaaende var Sædet for et enkelt større Foretagende, vilde blive Forsørgelseskommune for de ved samme for en Tid beskæftigede Arbeidere, der vilde derhos med en saadan Regel opstaa Fare for, at Kommunalbestyrelserne vilde bestræbe sig for inarest muligt at befri sig for Personer, der kunde befrygtes at blive trængende til Understøttelse, saa at den Fattige vilde faa forøget Vanskelighed ved at vinde Jodfæste og blivende Hjem udenfor sin Forsørgelseskommune. Det fortiener ogsaa at bemærkes, at ifølge den ældre Lovgivning var et Ophold af 3 Aar i en Kommune tilstrækkeligt til der at erhverve Forsørgeshjem, men at Mlemperne herved vare saa sjældne, at de foranledigede en Petition fra Provindsstaaenderne om, at Tidsrummet maatte blive forlængt, hvilket blev taget til Følge ved Pl. af 6. November 1839, der bestemte, at der derefter skulde udtræves 5 Aars stadigt Ophold i en Kommune til Erhvervelse af Forsørgelsesret sammesteds.

I Konsekvens af de nysanfært Bemærkninger imod Forsørgelsesrets Erhvervelse ved et ganske kortvarigt Ophold i en Kommune har man ikke i nærværende Lovforslag optaget en tilsvarende Regel til den i Plakat af 28. Decbr. 1827 § 1 iffr. Pl. 6. Novbr. 1839 § 3 indeholdte, hvorefter den Trængende, der intet ordinært Forsørgeshjem har her i Riget, skal forørges paa det Sted, hvor han i de sidste 5 Aar længst, og i det mindste i 1 Aar, har opholdt sig. Enhver, der ikke har noget ordinært Forsørgeshjem her i Riget, betragtes efter nærværende Lovforslag som hjemløs og vil i Trængstilsælde være at forørges af den Kommune, hvor han befindes trængende, saaledes at udenfor Kjøbenhavn Omkostningerne ved hans Forsørgelse fordeles paa en større Kreds. Ved Bestemmelsen af Omraadet for denne Kreds har man ikke ment at burde sondre mellem By og Land, hvormod man har fundet det rimeligst, at saavel disse Omkostninger som de i §§ 55, 61 og 62 ommeldte reparteres paa Amtsaadskredsen og de i Forbindelse med denne staaende Kjøbstæder efter Føllesæl for Bornholms Vedkommende skulle de afholdes af den for dens Kjøbstæder og Landdistrikt fælles Repartitionsfond. En saadan Ordning

er allerede i visse Tilfælde hjemlet ved den gjældende Lovgivning iffr. Lov om Fattiges ved Geres Hjemsendelse af 14. Marts 1867 § 2 og Lov om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme af 20. April 1888 § 22 og vil ikke frembyde saameget Rum for Tvivl og Tilfældigheder som den i Pl. af 28. Decbr. 1827 § 2 omhandlede Fordeling.

Ifølge Lov af 12. Marts 1864 er der fastsat et bestemt Maximum for de Forplejningsomkostninger, som en Person's Opholdskommune kan forlange refunderede af hans Forsørgelseskommune, hvorhos det i Frd. af 24. Januar 1844 § 14 er bestemt, at de Klædningsstykker, der medgives den interimistisk Understøttede, ikke maa sættes højere end til 4 Rd. (8 Kr.). Medens herefter en Opholdskommune, naar den af samme ydede Understøttelse ikke overstiger det ovennævnte Maximum, erholder fuld Refusion, fager den kun sine Udslag delvis erstattede, naar der er ydet en betydeligere Understøttelse. Denne Forfjællighed synes mindre vel begrundet og kan i de hyppigt forekommende Tilfælde, hvor der hengaaer længere Tid, inden Forsørgelseskommunens Erkjendelse af dens Refusionspligt opnaaes, og vedkommende Trængendes Hjemsendelse kan effektiviseres, paagøre Opholdskommunen forholdsvis betydelige Omkostninger paa en andesteds hjemmehørende Person. Den gjældende Regel er ogsaa jævnlig i Praxis vanskelig at bringe til Anvendelse, og mange af samme opstaaende Tvistigheder mellem Kommunerne kunne kun løses paa villaarlig Maade. Man har derfor foreslaaet, at den forsørgelsespligtige Kommune skal refundere $\frac{1}{4}$ af samtlige de af Opholdskommunen afholdte Omkostninger, Alene deri, at Opholdskommunen selv skal bære $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne, turde der ligge tilstrækkelig Garanti for, at der ikke ydes en rigeligere Understøttelse end fornøden men ved Siden heraf er der givet Forsørgelseskommunen Afgang til at saa ethvert Spørgsmaal, der maatte opstaa om, hvorvidt en ydet Understøttelse har været nødvendig, og om de anvendte Omkostninger kunne anses for passende, forelagt Overøvrigheden til Afgjørelse; da det udenfor Kjøbenhavn er Amtmanden for den Øvrighedskreds, hvortil Opholdskommunen hører, og for Kjøbenhavns Vedkommende Inderriksministeriet, der har at bedømme Størrelsen af Opholdskommunens Refusionskrav iffr. § 44, kan det forudsættes, at der indenfor hver Kreds vil danne sig en bestemt Norm for, hvad og hvormeder ordentligvis kan erholdes refunderet. Desuden vil Forsørgelseskommunen efter Omstændighederne kunne forlange den Trængende hjemsendt.